

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽk/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 2017200389
Dátum vydania rozhodnutia: 22.07.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2017200389.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Anny Peťovskej, PhD., v právnej veci žalobcu: T. V., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX V. XXX, okres Dunajská Streda, zastúpeného: JUDr. Milan Roll, advokát, Švabinského 13, 851 01 Bratislava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trnave, Kollárova 31, 917 02 Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TT-OPP-4-002/2017-ODV zo dňa 11.10.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/137/2017-72 zo dňa 21.11.2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Dunajskej Strede rozhodnutím č. ORPZ-DS-OPP1-302-001/2017-ZP zo dňa 14.08.2017 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 26 ods. 1 písm. c) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o zbraniach a strelive“) odňalo žalobcovi zbrojný preukaz č. AA 355232 vydaný na oprávnenie skupiny A - nosenie zbrane a streliva na ochranu osoby a majetku, na oprávnenie skupiny C - držanie zbrane a streliva pre výkon zamestnania alebo oprávnenia a na oprávnenie skupiny E - držanie zbrane a streliva na športové účely, z dôvodu, že prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti podľa § 19 ods. 2 písm. d) zákona o zbraniach a strelive.

2. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-TT-OPP-4-002/2017-ODV zo dňa 11.10.2017 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu a toto potvrdil. Žalovaný konštatoval splnenie zákonných podmienok na odňatie zbrojného preukazu žalobcovi podľa § 26 ods. 1 písm. c) v spojení s § 19 ods. 2 písm. d) zákona o zbraniach a strelive z dôvodu straty spoľahlivosti žalobcu, nakoľko v posledných dvoch rokoch bol žalobca uznaný vinným z priestupku na úseku zbraní a streliva podľa § 69 ods. 1 písm. a) zákona o zbraniach a strelive, a to na

základe právoplatného rozkazu o uložení pokuty č. ORPZ-DS-OPP 1 -3/2017-P zo dňa 21.06.2017 (ďalej aj len „rozkaz“), ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 100,- Eur, ktorú žalobca aj uhradil. Podstatu skutkového stavu priestupku tvorila skutočnosť, že žalobca bez povolenia prechovával dva kusy nábojov, ktoré sa našli v trezore v rodinnom dome žalobcu (1 ks náboja kal. 5,45x39 určený pre strelbu z vojenských samočinných útočných pušiek typovej rady AK-74 a ich civilných samonabíjajúcich klonov a 1 kus brokového náboja kal. 12-70 určený pre strelbu z loveckých a športových brokovnic príslušného kalibru), pričom táto držba nezodpovedala oprávneniam citovaným v § 27 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive. Tým, že 2 ks predmetného streliwa bez povolenia prechovával u seba v trezore, dopustil sa priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. a) zákona o strelných zbraniach a strelive. Námietky žalobcu vzťahujúce sa k porušeniu jeho procesných práv pri objasňovaní spáchaného priestupku a k nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu napĺňajúceho skutkovú podstatu prejednávaneho priestupku na úseku zbraní a streliwa, žalovaný vyhodnotil pre účely konania o odňatí zbrojného preukazu ako nepodstatné. Nakoľko žalobca nepodal proti rozkazu odpor, rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 14.07.2017.

II.

3. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 20S/137/2017-72 zo dňa 21.11.2018 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 6 ods. 1, § 7 písm. a/, § 27 ods. 1, § 119, § 180 ods. 1, § 183 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“), § 19 ods. 2 písm. d/ a § 26 ods. 1 písm. c/ zákona o strelných zbraniach a strelive. Poukázal na podstatu žalobnej argumentácie - spochybňovanie existencie zákonnej podmienky na odňatie zbrojného preukazu žalobcovi predpokladanej § 26 ods. 1 písm. c) zákona o zbraniach a strelive z dôvodu straty spoľahlivosti žalobcu pre účely citovaného zákona. Žalobca totiž namietal, že mu nebol doručený rozkaz o uložení sankcie za priestupok č. ORPZ-DS-OPP1-3/2017-P zo dňa 21.06.2017 do vlastných rúk v súlade s § 24 ods. 1 správneho poriadku. V nadväznosti na žalobcom tvrdený nedostatok zákonného doručenia predmetného rozkazu za spáchaný priestupok podľa § 69 ods. 2 zákona o zbraniach a strelive, tento namietal neexistenciu právoplatného uznania žalobcu vinným z priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) citovaného zákona v posledných dvoch rokoch pred posudzovaním spoľahlivosti pre účely zákona o zbraniach a strelive, na základe ktorej skutočnosti nemohol byť žalobca posudzovaný ako osoba nespĺňajúca podmienku spoľahlivosti podľa § 19 ods. 2 písm. d) zákona o zbraniach a strelive. Zároveň žalobca namietal, že uloženie pokuty 100,- Eur nikdy neuhradil.

5. Krajský súd z administratívnych spisov zistil, že žalobca bol uvedeným rozkazom uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. a) zákona o zbraniach a strelive a bola mu uložená pokuta 100,- Eur. Žalobca nepodal proti rozkazu odpor a nezákonnosť doručenia, resp. nedoručenie predmetného rozkazu do vlastných rúk žalobcu v priestupkovom konaní nenamietal. Uloženie pokuty žalobca zaplatil, čo dokazuje aj vyjadrenie žalobcu uvedené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom rovnako ani v odvolacom konaní o odňatí zbrojného preukazu nezákonnosť doručenia rozkazu o uložení sankcie do vlastných rúk nenamietal. Keďže v čase vydania preskúmaných rozhodnutí bol žalobca na základe právoplatného rozhodnutia uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. a) zákona o zbraniach a strelive v čase nie dlhšom ako dva roky pred posudzovaním spoľahlivosti žalobcu pre účely zákona o zbraniach a strelive podľa § 19 ods. 2 citovaného zákona, boli splnené zákonné podmienky na vydanie rozhodnutia o odňatí zbrojného preukazu žalobcovi podľa § 26 ods. 1 písm. c) zákona o zbraniach a strelive z dôvodu, že žalobca prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti.

6. Žalobné dôvody nezákonnosti preskúmaných rozhodnutí spočívajúce v nedostatku právoplatného uznania žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. a) zákona o zbraniach a strelive, ako podmienky na vyslovenie straty spoľahlivosti žalobcu pre účely zákona o zbraniach a strelive z dôvodu nedoručenia rozkazu žalobcovi do vlastných rúk, vo vzťahu k súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutí o odňatí zbrojného preukazu krajský súd vyhodnotil ako irelevantné. Predmetné námietky sa netýkajú administratívneho konania a rozhodnutí, ktoré sú predmetom tohto súdneho

prieskumu. Tvrdenia žalobcu a dôkazy spochybňujúce zákonný spôsob doručenia rozkazu by mohli byť podkladom pre konanie o opravnom prostriedku proti tomuto rozkazu, avšak nie v tomto konaní.

7. Návrhu žalobcu, aby krajský súd v rámci súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného posúdil podľa § 27 ods. 1 S.s.p. aj zákonnosť rozkazu Okresného riaditeľstva PZ Dunajská Streda krajský súd nevyhovel. Posudzovaním zákonnosti predmetného rozkazu v tomto konaní by došlo k porušeniu zásady subsidiarity správneho súdnictva uplatňovanej pri odstraňovaní nezákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pretože toto sa prednostne realizuje v rámci riadnych opravných prostriedkov administratívneho práva, a to pred využitím súdnej ochrany (§ 7 písm. a/ S.s.p.). V danom kontexte zákonnej úpravy a skutkových okolností prejednávaneho prípadu rozkaz Okresného riaditeľstva PZ Dunajská Streda o uložení sankcie za priestupok č. ORPZ-DS-OPP1-3/2017-P zo dňa 21.06.2017, nespĺňa atribúty skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 27 ods. 1 S.s.p., z ktorého preskúmané rozhodnutie žalovaného vychádza, nakoľko žalobca na odstránenie nezákonnosti rozkazu nevyužil proti neprávoplatnému rozkazu riadny opravný prostriedok. Z uvedeného dôvodu krajský súd neposudzoval dodržanie zákonného postupu pri doručení rozkazu žalobcovi podľa správneho poriadku, pričom podstatnou skutkovou okolnosťou a právnou skutočnosťou pre posúdenie zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného bola samotná existencia rozkazu Okresného riaditeľstva PZ Dunajská Streda zo dňa 21.06.2017, právoplatného dňa 14.07.2017, ktorý dosiaľ nebol na základe výsledku iného administratívneho konania zrušený. Skutočnosť, že dňa 27.02.2018 podal žalobca návrh na obnovu konania vo veci priestupku a uloženia sankcie predmetným rozkazom, nemá vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a na splnenie zákonných podmienok pre odňatie zbrojného preukazu žalobcovi, nakoľko súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia podľa skutkového a právneho stavu existujúceho v čase vydania rozhodnutia a využitie mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré nie je predmetom súdneho prieskumu, nemá vplyv na posudzovanie zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v tejto veci.

III.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo ho zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutia správnych orgánov a vec im vráti na ďalšie konanie.

9. Uviedol, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom síce vystihol podstatu jeho argumentácie, avšak nesprávne ju vyhodnotil. Zopakoval, že neprevzal rozkaz a pokutu ani nezaplatil, pričom dôkaz o nedoručení rozkazu do vlastných rúk predložil krajskému súdu. Z dôvodu nedoručenia rozkazu nemohol využiť opravný prostriedok a preto nesúhlasí s názorom krajského súdu uvedeným v bodoch 29 a 30 rozsudku.

10. Citoval § 24 správneho poriadku a zdôraznil, že rozkaz o uložení sankcie za priestupok je dôležitou písomnosťou, ktorá sa musí doručiť do vlastných rúk, čo však žalobcovi nebolo a preto rozkaz nenadobudol právoplatnosť. Z uvedeného dôvodu sa nestal nespôľahlivou osobou v zmysle § 19 ods. 2 písm. d/ zákona o zbraniach a strelive, proti ktorej mohlo/malo byť v zmysle § 26 ods. 1 citovaného zákona začaté konanie o odňatí zbrojného preukazu.

11. S poukazom na vyjadrenie Slovenskej pošty, a.s. zo dňa 22.02.2018 o nedoručení rozkazu žalobcovi tento požiadal o posúdenie zákonnosti rozkazu v zmysle § 27 ods. 1 S.s.p. Argumentácia krajského súdu odôvodňujúca nevyhovenie návrhu žalobcu neobstojí z dôvodu, pretože, aby súd mohol preskúmať rozhodnutie, musí byť takéto rozhodnutie napadnuté oprávneným účastníkom konania, čo je možné iba vtedy, ak je účastníkovi konania zákonom predpísaným spôsobom doručené a teda účastník o ňom vie.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) nie je dôvodná.

14. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že sťažovateľ uviedol v kasačnej sťažnosti námietky, ktoré už boli uplatnené pred krajským súdom a s ktorými sa krajský súd zaoberal v napadnutom rozsudku. Krajský súd správne poukázal na relevantné ustanovenia zákona o zbraniach a strelive, pričom kasačný súd na ne poukazuje a stotožňuje sa aj s podstatným obsahom odôvodnenia jeho rozsudku s výnimkou posúdenia otázky doručenia rozkazu žalobcovi do vlastných rúk. Túto skutočnosť pritom žalobca uvádzal ako nosný žalobný dôvod a následne aj v kasačnej sťažnosti.

15. Existencia rozkazu č. ORPZ-DS-OPP 1 -3/2017-P zo dňa 21.06.2017 je nesporná. Spornou bola otázka jeho právoplatnosti v nadväznosti na spochybnené doručenie žalobcovi, ktorý predložil vyjadrenie Slovenskej pošty, a.s. zo dňa 22.02.2018, že predmetnú zásielku (rozkaz) prevzala manželka žalobcu. Okolnosť, či žalobca prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti v dôsledku uznania viny z priestupku podľa § 19 ods. 2 písm. d) zákona o zbraniach a strelive je pri danom skutkovom stave závislá od právoplatnosti rozkazu a teda aj jeho doručení.

16. Orgány aplikujúce právo musia pri svojej činnosti postupovať tak, aby interpretačné a aplikačné problémy riešili s maximálnou mierou racionality. Právny normatívny systém totiž predstavuje iba jeden zo spôsobov riešenia spoločenských konfliktov, ktorý nie je možné od ostatných systémov celkom oddeliť (a nebolo by to ani zmysluplné) a preto tak pri myšlienkových postupoch v oblasti práva nie je možné abstrahovať od všeobecne platných pravidiel a predstáv. V danom prípade, kedy sa spornou javí otázka výkladu inštitútu doručovania správneho rozhodnutia, z tejto vstupnej všeobecnej úvahy konkrétne vyplýva, že právny výklad vykonávaný k tomu špecializovanými orgánmi nemá viesť k praktickým dôsledkom, ktoré sa zásadne odlišujú od bežného vnímania tohto inštitútu v spoločnosti. Akokoľvek totiž je inštitút doručovania v právnom poriadku značne významný, operuje i s niektorými abstraktnými termínmi (napr. tzv. fikcia doručenia, faktické zoznámenie sa s obsahom rozhodnutia) a má celú radu konkrétnych právnych dôsledkov. Nie je preto možné zároveň prehliadať fakt, že svojou podstatou sa jedná o komunikačný prostriedok, kedy doručenie slúži k zoznámeniu účastníkov konkrétného konania s určitými úkonmi vykonanými orgánmi verejnej moci. Ak je potom na strane jednej nutné trvať na tom, aby bolo riadne doručované, lebo v opačnom prípade účastníci konania môžu byť výrazne dotknutí na svojich právach (spolu s prístupom k súdu), na strane druhej nie je možné prijať formalistický prístup týchto účastníkov. Vedený týmito premisami zväzil kasačný súd otázku dôvodnosti kasačnej sťažnosti nasledovne.

17. Pri určovaní začiatku plynutia lehoty pri vykonaní podania v rámci správneho konania (rovnako ako pri posudzovaní začiatku plynutia lehoty pre podanie žaloby) budú sudy (a správne orgány) vo väčšine prípadov vychádzať z okolnosti, kedy bolo účastníkom konania rozhodnutie riadne oznámené/doručené (doručenie rovnopisu do vlastných rúk, ústnym vyhlásením). Tento spôsob má jasnú prioritu a spravidla bude určenie doby oznámenia podľa § 51 správneho poriadku dostačujúce pre posúdenie začiatku plynutia lehoty pre podanie opravného prostriedku v správnom konaní, či podanie žaloby. Tento spôsob je totiž najistejší, spravidla skutkovo nesporný a pre účastníkov konania predvídateľný.

18. V tejto súvislosti treba spomenúť, že otázka doby oznámenia/doručenia rozhodnutia je podstatná nielen pre určenie začiatku plynutia lehôt, ale najmä pre stanovenie doby nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Právoplatné je rozhodnutie, ktoré bolo oznámené a proti ktorému nie je možné podať opravný prostriedok. Okamihom oznámenia rozhodnutia v spojení s uplynutím lehoty pre podanie odvolania tak dochádza k nadobudnutiu formálnej právoplatnosti, ktorá je nevyhnutným predpokladom materiálnej právoplatnosti, ktorou je treba rozumieť vlastnú zaväzujúcu moc správneho aktu. Právo či povinnosť neexistujú, pokiaľ sa nespĺnili predpoklady formálnej právoplatnosti konštitutívneho správneho aktu.

19. Práve za účelom ochrany právnej istoty ostatných účastníkov pri špecifických situáciách, kedy rozhodnutie správneho orgánu nebolo riadne oznámené, vytvorila judikatúra alternatívnu konštrukciu spôsobu oznámenia rozhodnutia, ktorú je možné nazvať „faktické zoznámenie sa s rozhodnutím“. Aj keď je oznamovanie rozhodnutia podľa § 51 ods. 1 správneho poriadku situáciou ideálnou a zjavne najobvyklejšou, nemožno abstrahovať od toho, že môže nastať široká škála rôznych skutkových príbehov, ktoré život prináša od prípadov, kedy sa objaví opomenutý účastník, ktorý nebol známy vôbec

nikomu, a ani on sám nevedel, že sa nejaké konanie vedie a že nejaké rozhodnutie bolo vydané, až k prípadom, kedy účastník konania mal v konaní plnohodnotnú účasť alebo ho dokonca sám inicioval, výsledné rozhodnutie získal z iného zdroja (a prípadne proti nemu aj právnu cestou bojoval a snažil sa ho zmeniť), ale - v dôsledku chyby alebo nepozornosti sa mu výsledné rozhodnutie nedostalo do rúk cestou, ktorú zákon predpokladá, teda riadnym oznámením. Účelom právnej fikcie oznámenia rozhodnutia prostredníctvom „faktického zoznámenia sa“ s obsahom rozhodnutia je práve ochrana právnej istoty a minimalizovanie zásahov do právnych vzťahov konštituovaných už právoplatným správnym rozhodnutím. Formalistické trvanie na riadnom oznámení rozhodnutia (a s tým súvisiace spochybnenie právoplatnosti rozhodnutia) by v takýchto situáciách predstavovalo väčší zásah do právnej sféry subjektov, ako je zásah, ktorý je spôsobený jednému z účastníkov konania práve nesprávnym oznamovaním. V takých prípadoch treba okamih oznámenia rozhodnutia odvodiť práve od okamihu faktického zoznámenia sa s rozhodnutím.

20. Možno teda konštatovať, že fikcia oznámenia rozhodnutia (v zmysle faktického zoznámenia sa s obsahom rozhodnutia) má miesto zásadne iba v tých prípadoch, kedy by formalistické trvanie na začiatku plynutia lehoty od riadneho doručenia (podľa príslušných procesných ustanovení) viedlo k neproporcionálnym dôsledkom spočívajúcim v neprimeranom zásahu do právnej istoty iných subjektov (spravidla účastníkov konania), k spochybneniu rozhodnutia, ktoré už právoplatne konštituovalo určité právne vzťahy, s významným časovým odstupom či pokiaľ by oneskorené (alebo neuskutočnené) riadne doručenie rozhodnutia bolo dôsledkom zneužitia práva (napr. za situácie, kedy by účastník konania zámerne prekazil/obštruoval riadne doručenie). V takýchto prípadoch skutočne má zmysel zaoberať sa otázkou, ku ktorému momentu sa účastník konania preukázateľne zoznámil s obsahom rozhodnutia, ktoré mu bolo (či malo byť) adresované, a zistil, ako je možné sa proti jeho prípadným dôsledkom do právnej sféry brániť.

21. Pri hľadaní okamihu faktického zoznámenia sa s rozhodnutím je nutné preukázať, že účastník spoznal s dostatočnou istotou a včas obsah vydaného rozhodnutia, predovšetkým teda, kedy a kým bolo vydané, ako ho je možné identifikovať, akým spôsobom a v akom rozsahu mu takéto rozhodnutie zasahuje do práv a mal teda možnosť sa proti nemu účinne brániť opravnými prostriedkami. Obvykle ide o prípady, kedy sa účastník s obsahom rozhodnutia zoznámil prostredníctvom inej osoby, alebo sa s ním zoznámil inak, a to preukázateľne a v rozsahu potrebnom pre účelnú obranu proti nemu.

22. Posudzovanie otázky faktického oznámenia rozhodnutia je teda otázkou skutkovou; výsledkom tohto posudzovania musí byť istota, že sa práve dotknutý účastník konania v dostatočnom rozsahu skutočne zoznámil s podstatnými náležitosťami rozhodnutia, a to v rozsahu potrebnom pre účelnú obranu proti nemu.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu kasačný súd zastáva názor, že rozkaz zo dňa 21.06.2017 o uložení sankcie za priestupok adresovaný žalobcovi, napriek tomu, že tento pošta nesprávne odovzdala manželke žalobcu, sa považuje za doručený žalobcovi na základe jeho faktického zoznámenia sa s rozhodnutím. Samotný žalobca totiž v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu uviedol, že dňa 21.06.2017 bol vydaný rozkaz o uložení sankcie 100,- Eur za spáchaný priestupok na úseku zbraní a strelíva, pričom sa rozhodol pokutu zaplatiť. Uviedol tiež, že po zaplatení pokuty považoval celú vec za skončenú. Žalobca teda mal jednak vedomosť o priestupkovom konaní a mal aj presné informácie o samotnom rozkaze vrátane výšky pokuty, ktorú aj zaplatil. „Nedostatkom“ bola jeho nevedomosť o ďalších následkoch právoplatného rozhodnutia o priestupku. Kasačný súd nemá pochybnosti o tom, že žalobca sa k rozkazu dostal prostredníctvom manželky, ktorej zásielku pošta nesprávne vydala, avšak takáto prax pošty najmä v menších obciach a mestách nie je výnimočná. Napokon samotný žalobca nahliadol pred podaním odvolania do administratívneho spisu a mal teda možnosť sa s rozkazom opätovne oboznámiť. Proti rozkazu však odpor nepodal, teda nevyužil dostupný opravný prostriedok a rozkaz tak nadobudol právoplatnosť. Bez významu nie ani skutočnosť, že žalobca v celom správnom konaní ani raz nenamietal nedoručenie rozkazu. Túto námietku uplatnil prvýkrát až v žalobe, pričom podľa názoru kasačného súdu je táto námietka vzhľadom na celkový kontext prípadu nedôvodná. Zaplatenie či nezaplatenie pokuty je vo

vzťahu k strate spoľahlivosti podľa zákona o zbraniach a strelive irelevantné. Treba však dodať, že žalovaný zaplatenie pokuty eviduje a žalobca sa k tomu tiež hlásil v odvolaní, avšak neskôr túto skutočnosť poprel s možným motívom privodenia si nejakej výhody.

24. Obiter dictum kasačný súd uvádza, že predmetnú vec je potrebné vnímať v súlade s princípmi materiálneho právneho štátu tak, že spoľahlivosť je materiálnou podmienkou, ktorá (okrem iných) musí byť splnená, aby policajný útvar vydal zbrojný preukaz fyzickej osobe. Žalobca sa však podľa § 19 ods. 2 písm. d/ zákona o zbraniach a strelive za spoľahlivú osobu nepovažuje a skutkový stav to dokazuje aj bez ohľadu na právoplatnosť rozkazu.

25. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

26. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov tohto konania, keďže žalobca nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

27. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.